

*** **שבע כזות לשבעה אחים** (צפון, ארצות-הברית) סרט מוסיקלי ישן ומבדר מאד, בו המחולות, והסיפור מתמזגים ליחידה משעשעת אחת גדולה. כדאי לראות.

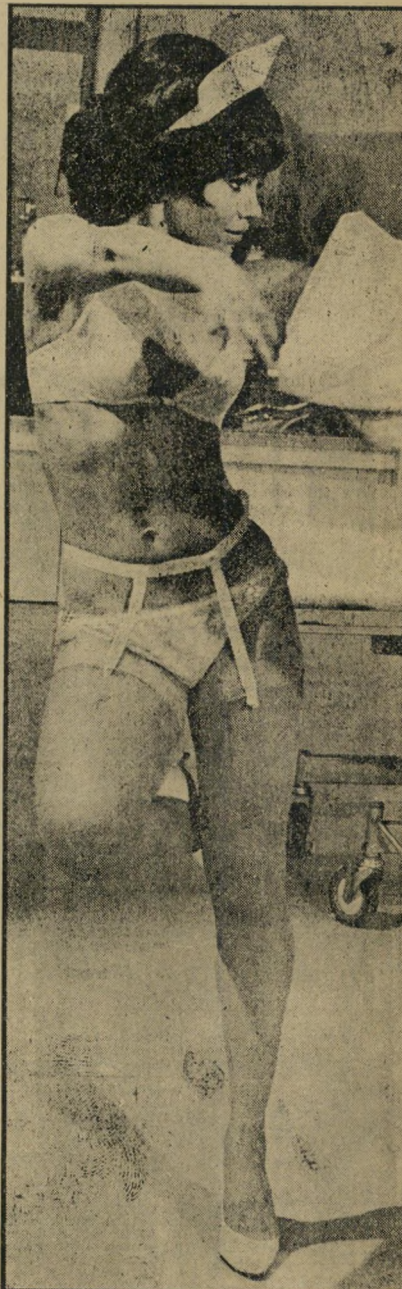
*** **גונבי האופניים** (תכלת, איטליה) הניאוריאליזם האיטלקי בשיאו. סיפור פשוט, שנלקח כאילו מן העמודים האחרונים של עיתון: על פועל שאופניו נגנבו, הופך לחייה אנושית. מומלץ.

*** **הצבא זאני** (אופיר, צרפת) פרק נוסף בחיי קלוד לנגמן, גיבור סרטיו הקודמים של הבמאי קלוד ברי. הפעם מתגייס קלוד לצבא, ודמותו מזכירה מאוד את החייל האמיץ שווייץ. קומדיה עשויה בסיגנון פשוט וטבעי, עם צוות שחקנים מבריק.

* **שיהיה** (פריז, תל-אביב) הסרט כולו עוסק בצרופיהם של החיפושיות, כשר הם עסוקים בחזרות ובהקלטות. על אחד מגגות לונדון. החלק המוצלח ביותר הוא המוסיקה.

ירושלים

*** **היה ילד, קודמוכום**, (חן, ארצות-הברית) הווי היהדות הבורגנית האמרי-

האחות של "פרסי" סטריי-תרופה

דה בארצות-הברית, מזוית ראייה סטירית של ההתנגשות בין הדור הצעיר לבין המבוגרים יותר. לפי סיפור של פיליפ (מה מעיק על פורטנוי?) רות. *** **נוסע עובר בגשם** (אור-גיל, צרפת) סרטי-מחא המשתמש בכל התכ-

רגעים אחרונים ואלה שלפניהם

אלה הם החיים (פאר, תל-אביב, צרפת) מישל פיקולי הוא פייר, ארכיטקט מזדקן החי עם אחובתו הלן (רומי שניידר), אחי שנפרד מאשתו (לאה מסאריו). פייר ניפצע אנושות בתאונת-דרכים. הוא שוכב בשדה, פצוע, מוקף בסקרנים, וממתין לאמבולנס. הוא חושב על חייו — על כל אותה מסכת של פרטים קטנים ובלתי-חשובים, לכאורה, שהם בעצם הכל.

פרטים אלה, שחברו יחד בכישרון בלתי-רגיל, יוצרים סרט מקסים ורגיש, הנוגע עמוקות ללב כל מי שצופה בו. ביים את הסרט קלוד סוטה, שלמרות שהוא עוסק בקולנוע 22 שנה, ביים בעצמו רק שני סרטים. שאר הזמן עסק בסרטיהם של במאים אחרים. הוא תיקן את שגיאותיהם, ערך את סרטיהם מחדש, עזר לחבר את הסרטיהם, ושלה ידו בכל מלאכה הקשורה בתעשיית הקולנוע. עבודתו של הבמאי ניכרת גם במישחקם של כוכבי הסרט. מישל פיקולי במשחק נפלא, ורומי שניידר מצויינת.

שניידר ופיקולי: ההורים על הכביש

בתול בבית בוש

שיקאגו, שיקאגו (סטודיו, תל-אביב, ארצות-הברית) סיפורו של הסרט מבוסס על סיפורו האוטוביוגרפי של בן הכט, "בן המאה ה-20", אך כל דמיון בין הספר ובין המאסרה הסאטירית העלזיה והמטורפת, מעשה ידיו של הבמאי נורמן ג'ואיסון, כימעט מיקרי.

בן הארווי הוא בחור אמריקאי צעיר ותמים, יליד עיירה קטנה, שהבעיה שלו, לדברי סבתו, היא שהזרע עולה לו לראש. הוא חולם רק על זה, חושב על זה בהקיץ, והצצה חטופה אחת לתוך מחשופה השופע של "אחיניתו" של פוליטיקאי מושחת (ג'ורג' קנדי) זיה כדי שיתמוטט באובדן חושים.

כדי לא להמיט קלון על משפחתו, עוזב בן את הבית, ונוסע לשיקאגו, שם הוא לומד את עובדות-החיים. חלק מהעובדות הוא לומד בבית-הזונות של המלכה ליל, הלא היא מלינה מרקווי, שמאז "רק בימי חול" התמחיתה בתפקידי זונה-בעלת-לבר-חבר-עשוייה-הבית-החור. ליל אוספת אותו ברחוב, גווע מרעב אחרי שכל כספו נגנב ממנו, ומביאה אותו לביתה.

את שאר העובדות הוא לומד אצל הבוס שלו — העיתור נאי הדגול סאליבאן (בריאן קיט), שבשם הצדק והיושר מנצל את תמימותו, כדי לשלשל לכיסו מעות לא-כשרות.

ברידג'ס: מה לעשות עם זה?

בתפקיד בן הארווי משחק בו ברידג'ס, שחקן אלמוני, אשר בעיקבות הסרט הפך לכוכב מבוקש, ובצדק. ברידג'ס מתגלה כקומיקאי מעולה, ומצליח להצחיק ולרתק את הקהל למשך שתיים מברות מאוד.

סיציליה, הנאפיה, וכו'

אשת הבוגד (דקל, תל-אביב, איטליה) רובם המכריע של סרטי הפשע בנויים על המרינציפ שהי-

פשע אינו משתלם. יוצאים מכלל זה רק סרטים על ה-מאפיה, כי כולם יודעים שאי-אפשר לנצח את האירגון. האחרון בסידרה של הלוחמים במאפיה הוא פראנקו נרו, המשחק תפקיד של קצין-משטרה איטלקי בוואריאציה נוספת, ובניווית למדי, על הנושא. האירגון מתבטא בסרט בצורתו של דון מריאנו, הבוס המקומי הכל-יכול, שאנשיו רוצחים לאור היום.

"בסיציליה כולם רוצחים בבוקר השכם", מסביר סגנו המקומי של פראנקו נרו, הבקי בענייני האיזור, לבוס שלו. "היחידי שנרצח מאוחר יותר היה נוטריון, כי הוא היה רגיל לישון עד הצהריים". ובכלל, הדם זול בסיציליה. שם חשוב רק דבר אחד — הכבוד. לכן כינוי-הגנאי המעליב ביותר איננו רוצח, אלא "בעל קרניים".

נרו לא מוכן להיכנע ולהסתגל לאווירה המקומית. הוא נלחם ומפסיד. חסרונו הגדול של הסרט אינו העלילה, אלא קלאודיה קארדינלה, שלא ברור בדיוק לשם מה המי-

נרו וקארדינלה: מוות בצהריים

ציאו אותה, מה עוד שנרו לא מתאהב בה. הוא עצמו הרבה יותר מוצלח כ'אנאנו, או פרצוף אחר מהמערב הפרוע.

סרטים

הגדולה בהשתלות תבל

בסרט ג'ון יקירי קראו לו תומאס, והתי כוונו לאותו אבר בגוף הגבר שהצנזורה אוהבת למחקר, או לפחות לכסותו בעלה תאנה. ובכן, מתברר שהמינוח האחרון של תומאס באנגלית הוא "פרסי". כך ניתן להבין מתוך סרט בשם זה, המופק בלונדון.

סיסים הקולנועיים כדי לרתק את הצופה אל הכיסא. בימיו (רנה קלמן) מלוטש, הופעה מבריקה של צ'ארלס ברונסון.

חופה

*** **תיימת המופקימו** (ארמון, אנגליה) סרט עדין ולא יומרני על חייהם של טייסי מפציצים במלחמת-העולם השנייה. דויד מקאלום הוא טייס צעיר המתאהב באלמנתו של חברו הטוב ביותר.

פרסי, שלא כעמיתו השחודי תומאס, אינו סתם אבר רגיל, והו אבר מושתל בגופו של צעיר, אשר התגנש בצורה חמורה עם נברשת זכוכית. הרופאים עורכים ניתוח מטובך, מניחים את פרסי במקום קודמו המת, ואחרי-כך ממתנים לתוצאות.

כדי לזרז את תהליך ההבראה, מחליפים את האחות המטפלת — בסטריפטויאית מנוסה, עם טיפול כזה, אין צורך לדאוג — פרסי מבריא עד מפרה ומרים ראשו אלי-על.